

Но друго не може да бъде нито в онтологичен, нито в тясно поетически план преди словото му да бъде творческата си сила. Преди то да прозвучи като свое, а не като "друго", не е като вече било. На това място ще припомним, че в "Нощ" разпятието на личността се осмисля като знак за търсения път към свобода на личност и родина и като гарант за "разкошните лаври", които ще цъфтят за гения (й). Объркан в дискурсивната мрежа от чужди гласове обаче, аз-героят не намира от тази гледна точка свободата си, не намира идентитета си нито като творец, нито като личност въпреки речевите жестове в "Песен на песента ми", защото след афиширания избор на другото изкуство и фанфарните стихове от типа "Небето в твоя поглед" / дивно ще се отразява. / Душа за него ще копней", ще открием по-късно, че в небето се е отразило смъртта, а тя пък е пленила самата себе си... В споменаваното вече стихотворение "Угасна слънце", което можем да четем и като "угасване" на вече разчетените неща, на вече употребените кумири и ценности, обемащи, но не редуцирани единствено до Ботевото слънце..., човекът ще се окаже безсловесен, в невъзможност дори да изкреши от болка, загледан в очите на чудовището-смърт. В "Идилия" билото ще бъде представено чрез сериозна пародия, но населяващата света орда от безсмислени и безоки уроди ще прозвучи като мотив и в първото прозрение след безсъниците - "Родина". И заедно с мотива за повилнялата сбир от вълци и кози, "чието име е безброя", ще отекнат регистри от предходни дискурсивни системи: от признанието в любов до влаченето на оковите, от ядната скръб и отрова "поради тебе" до превития от гнат гръб и пр. И като се отказваме от питания, чиято проницателност не без основание можем да се съмняваме, от типа какво става със словото на родината, когато родината става слово, какво си случва с прочутото "родина ще зове" от поемата "Нощ", когато словото-родина се осъзнае всъщност така, както се е преосъзнавал многократно досега аз-героят на Яворов - като отекване на пракултурата и далечен зов за бъдещето. И като се отказваме от все така наивното питане какво става с родината-слово, респективно с героя, носещ родината в себе си, когато търси границата на безкрая и когато "може би в заключена тъмница / от своя зов" дочува ек, ще споменем един-